

Woni lubowachu cuze džěčo, kaž swoje samsne a tež džěčo měješe jich stajnje za swojeju staršuju. Hdyž bě hólčec wotrostł, zhoni wón, zo njeje při swojimaj prawymaj staršimaj. Što měniš, Wjacławje, što nětko započaja?“

„Zawěsće je swojej prawej staršej pytać šoł, a njeje měra měł, doniž jeju njeje namakał“, wotmołwi Wjacław, „to bě jeho winowatosć“.

„A taj, kotrajž běštaj jeho wočahnyłoj, kotrajž jeho lubowaštaj, so za njeho staraštaj, kaž nan a mać, štož džěn jemu wonaj woprawdže běštaj, wonaj, kotrejuž jeničke džěčo bě, tutaj dyrbyeše na jeju stare dny, hdyž móžeštaj wočakować, zo budže jimaj k pomocy a zo jimaj wšě starosće a prócy nětko zaruna, wopušćić, a tak z njedžakom jeju dobroty zapłaćić. Mysliš sebi ty tak, Wjacławje?“

„Ně, ně!“ wobaraše so młodženc. Bóh zwarnuj mje před tajkej złośću. To tola dobra a džakowna wutroba ženje činić njemóže. Ja jenož měnju, zo měł wón svojich staršich pytać, zo by jeju tróštował, jeli njejsu zrudobu přewinyli, zo by jim powědał, što je so z jich džěsćom stało, kak je w cuzbje mjez dobrymi ludźimi wotrostło. Hač dyrbjał potom při swojimaj prawymaj staršimaj wostać abo so zasy do swojeje druheje domizny wróćić, to by wot wšelakich wobstejenjow wotwisne bylo. Wutroba wšak by jemu prajiła, što ma činić, što je prawje. — Tola čemu so mje